

Vámosy Károly bevezető szavai

Kedves Barátaim!

Üdvözlöm Önöket a New York-i Magyar Házban, ahol azért gyűltünk össze, hogy jóbarátunkra, Hámos Lászlóra emlékezzünk. Találószerűen, hogy a Magyar Házban ünnepeljük közös barátunkat, hiszen a New York-i magyarok számára ez a Ház jelenti az otthonát. 1964-ben, mikor László még csak 13 éves, került az épület magyar tulajdonba, László és egész családja pedig oroszlánszerepet vállalt abban, hogy az épület a magyar közösség valódi otthonává váljon. A Ház megtelt könyvekkel, zenével és tánccal, kultúrával és nevetéssel.

Mindenek előtt azonban engedjék meg, hogy sok szeretettel emlékezzek meg egy lenyűgöző nőről, László feleségéről, Júlia és Dániel édesanyjáról. Zsuzsa, Te teremtetted meg azt a szilárd alapot, amelyre támaszkodva László képes lehetett céljai elérésére. Hálával tartozunk Neked a szeretetért és odaadásért. Feleséggel, Barbarával együtt ezúton fejezzük ki feléd részvétünket.

Részvétünket fejezzük ki László csodálatos szülei, Margit és Ottó felé is, akik felnevelték, támogatták, segítették és mindenek előtt, feltétel nélkül szerették Lászlót. Szinte elképzelni sem lehet a kint, amit fiuk elvesztése jelenthet számukra. Adjon a jó Isten gyógyírt fájdalmas sebeikre és hitet, hogy egyszer újra láthatják majd szeretett fiukat, egy jobb helyen.

Itt vannak ma velünk László barátai is. Régiek, újak, New York-iak és olyanok is, akik messziről jöttek. Képtelenség lenne mindenkit név szerint felsorolni, de engedjék meg nekem, hogy néhányukat mégis megemlítsék. George Pataki, kormányzó; Szakács Imre, Magyarország konzulja; Max Teleki, az Amerikai Magyar Koalíció örökös tiszteletbeli elnöke.

Kollégák, akik fáradhatatlanul támogatták Lászlót munkája során, szintén megtiszteltek ma bennünket jelenlétükkel. Szeretném kiemelni László jobbkezét (aki néha még a balkeze is volt), Latkóczy Emesét. Engedjék meg, hogy üdvözljem Szekeres Zsoltot, a „szürke eminenciást”, aki László és a HHRF örökös tanácsadója, dolgozó kollégája és probléma megoldója, aki ugyan javarészt Budapesten él, mégis bárhol bármikor képes felbukkanni, ha a szükség úgy kívánja. A HHRF Európában dolgozó munkatársai, Zsigmond Csilla, Józsa Péter és Moldován Zsolt is itt vannak ma velünk.

Hasonló örömmel szeretném üdvözölni a távolról, internetes közvetítésünkön keresztül csatlakozó barátokat is.

Végül, de nem utolsó sorban, had hívjam fel a figyelmüket a bejáratnál elhelyezett könyvre, amelyben lehetőségük van írásban is kifejezni részvétüket, illetve az adománygyűjtő urnára, ahol a HHRF alapítványa számára adakozhatnak.